

χειρήσει, ἐν παντὶ οἰκοδομήματι, ξενοδοχείῳ, ἀμάξῃ, γιγαντιαίῳ ἀ-
τμοπλοίῳ ἢ ferryboat τοῦ Ὀδῶσωναίου κόλπου. Τὰς δύο ταύτας λέξεις
ἐθελοουσίως θὰ ἀπαγγέλλῃ τις, παριστάμενος ἐν νεωτέρῳ ἐκθέσει. Μετὰ
τῶν πολυτελῶν μηχανικῶν αὐτοῦ συσκευῶν, τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πλοῦ-
του, τῶν αἰφνιδίως, οὕτως εἰπεῖν, ἐκ τοῦ ἐδάφους ἀνορθωθέντων μνη-
μείων, τὸ Σικάγον ὁμοιάζει ἀκριβῶς πρὸς ἀρχαίαν τῆς Εὐρώπης πρω-
τεύουσιν ὡς ἔχουσι, μετὰ τῶν γεωμετρικῶν αὐτῆς γραμμῶν τῶν σι-
δηρῶν οἰκοδομῶν, τῶν εὐρυχώρων στοῶν, τῶν καλλιτεχνημάτων, τῶν
λεσχῶν καὶ ξενοδοχείων αὐτῆς.

Η ΠΡΟΚΡΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ.

Δὲν ἦτο θεᾶ, δὲν ἦτο νύμφη· ἀλλὰ καὶ ἀπλῆ θνητὴ δὲν ἦτο. Ἦτο
κόρη βασιλέως, ἦτο βασιλοπάιδος σύζυγος· καὶ ἦτο τόσον δροσερά, τόσον
ὠραία, τόσον θελκτικὴ! Τούς βαθυγλαύκους ὀφθαλμούς αὐτῆς ἐζήλευεν
ἡ Ἀθηνᾶ καὶ τὴν δακτυλοισιδῇ αὐτῆς ὀσφύν ἡ Ἀφροδίτῃ ἐπιφθόνως ἔ-
θλεπεν ἡ Ἥρα τὸν λαίμῳ τῆς τὸν μαρμαρίνον. Αὐτὴ θνητὴ, πλὴν ὑπε-
ρέχει τῶν θεῶν κατὰ τὴν καλλονήν! Μὰ τὸν θρόνον σου, ὦ πάτερ τῶν
θεῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν, δὲν ἔπρεπεν, ἵνα παράσχῃς εἰς αὐτὴν τοσοῦτο κάλ-
λος· τοῦτο ἔσται ἴσως ἡ καταστροφὴ αὐτῆς. Αἱ θεαῖναι φθονοῦσιν, αἱ
θεαῖναι ποθοῦσιν, ἵνα ἐκποδῶν πιότησονται αὐτήν.

— Ἔρος! ἔρος τέκνον μου! ἔδω, ἔδω! ἐφώνησεν ἡ Κύπρις. Ἡ
πότνια τῶν Ὀλυμπίων μήτηρ διατάσσει· ἄκουε.

— Ἔρος, προσέθηκεν ἡ Ἥρα σοβαρῶς, γνωρίζεις τὴν Ἥῳ τὴν
νύμφην;

Ναί, ἐκείνην ἦν περ ἔτρωσά ποτε διὰ τὸν Τιθωνόν, ὃν ὁ Ζεὺς
ἀθάνατον χάριν αὐτῆς κατέστησεν. Ἀλλ' ἦδη ὁ μὲν Τιθωνὸς ἐν τοῖς με-
λάθοις τῆς Ἥρας κεῖται ἰσχνὸν γερόντιον κεκυρτωμένον, ἡ δὲ Ἥῳς θρη-
νεῖ διὰ τὴν ἀθανάσιαν αὐτοῦ.

Αὐτῆς λοιπὸν καὶ πάλιν θέλω, ἵνα τρώσῃς τὴν καρδίαν, ὅπως
ἔρασθῃ τοῦ κυνηγοῦ ἐκείνου, τοῦ Κεφαλῆ, τοῦ ἀνδρὸς τῆς Πρόκριδος.
Ταῦτα εἶπεν ἡ βοῶπις, ὁ δὲ πτερωτὸς ἐκείνος δαίμων, ἀναλαβὼν τὴν φα-
ρέτραν καὶ τὸ τόξον, ἐπέταξε γελῶν χαιρεκἀκῶς μακρὰν τοῦ πολυδεϊρά-
δος Ὀλύμπου.

Ἦτο πρωΐα. Ὁ ἀνατέλλων ἥλιος ἐφώτιζε τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλῶν
ὄρεων, ἀλλὰ τὰ ἄλσος ἦσαν ἔτι καθυγρα ἀπὸ τῆς ὀρώσου τῆς νυκτός. Ἐκεῖ
πλησίον τῆς πηγῆς καθήκει νύμφη τις ἡμίγυμνος, βεβυθισμένη εἰς σολι-
λογισμούς λυγρούς, ὡς νὰ εἰκάτῃ δύναται τις ἐκ τῶν θαλερῶν δακρύων,
ἅπερ τέγουσι τὰς ὠχρολεύκους παρειὰς αὐτῆς. Αὕτη εἶναι ἡ Ἥῳς, ἡ
νύμφη τῆς αὐγῆς. Ἐπτάχρους ἱρις, ἀπὸ τῶν συμμετρῶν αὐτῆς ὤμων
χωροῦσα, ἀψιδοῦται ὑπὲρ τὴν στρογγύλην κεφαλὴν αὐτῆς. Τί ἄρα ἔχει ἡ
ἀθάνατος κόρη καὶ κλαίει καὶ λυπεῖται καὶ ἀδῆμονεῖ! Ὁ ὠραῖος Κέ-
φαλος ἀπέρριψε τὸν ἔρωτά της. Αὕτη φλέγεται ἐξ ἔρωτος, ἀπείρου πρὸς
τὸν θηρευτὴν, καὶ ὅμως οὗτος προτιμᾷ μίαν θνητὴν καὶ χάριν ταύτης
τὴν Ἥῳ περιφρονεῖ, τὴν νύμφην τὴν ἐρατεινὴν, ἵνα μὴ προδώσῃ τὸν
πρὸς ἐκείνην ἔρωτά του.

— Μίαν θνητὴν! ὦ! τοῦτο εἶναι δι' ἐμὲ ταπεινώσεις, εἶναι αἰ-
σχύνῃ! Ἄ Πρόκρι, Πρόκρι! Ἄ ἀθάνατοι ἐκδικοῦνται, διότι φθονοῦσιν,
αἱ ἀθάνατοι ἐκδικοῦνται, διότι δύνανται! Ναί· αἱ ἀθάνατοι ἐκδικοῦν-
ται· δὲν ταπεινοῦνται! Ὁ Κεφαλὸς ἀπέρριψέ με χάριν σοῦ! περιε-
φρόνησε τὸν ἔρωτά μου! ἔστω δὴ αὐτὸς θὰ λάβῃ τὸν νεκρὸν σου καὶ
ἐγὼ αὐτόν. Ναί, διότι οὕτω θέλω ἐγώ, ἡ νύμφη, ἡ Ἥῳς, ἡ κόρη τοῦ
Ἵπεριωνος.

Εἶπε, καὶ τὸ ὄμμα τῆς ἀπήστραψεν ἀπὸ πυρὸς ζηλοτυπίας καὶ
ἐκδικήσεως, τὰ δάκρυά της δὲ τὸ πῦρ αὐτὸ ἐξήρανε. «Ἄ Κεφαλε!»

ἐφώνησε καὶ ἠφάνισθη εἰσδύσα εἰς τὸ ἄλσος ὡς λεπτὴ αὔρα ταχεῖα,
ὅπισθεν αὐτῆς ἀφεῖσα φωτεινὴν μακρὰν ταινίαν ὡς διάττοντα ἀστέρα,
κατ' ὀλίγον ἐκλιποῦσαν.

Ἐσπέρα εἶναι ἦδη. Ἐν μεγάρου βασιλείου δώματι πολυτελῶς κε-
κοσμημένῳ, ἐπὶ ἀνακλίντρου μαλακοῦ νωχελῶς ἐρείδεται νέα γυνὴ λευ-
χείμων, τύπος καλλονῆς ἐκ τῶν σπανίων. Εἶναι ὠραία, ὑπερτέρα πά-
σης ποιητικῆς περιγραφῆς· λέγομεν εἶναι ὠραία ἀπολύτως, τοῦτο καὶ
ἀρκεῖ. Εἶναι ξανθὴ, γλαυκῶπις, εἶναι πάλλευκος. Εἶναι αὕτη ἐκείνη,
ἥς τὴν καλλονὴν ἐφθόνησαν αἱ θεαῖναι καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς ἀπε-
φάσισαν, εἶναι ἡ Πρόκρις, κόρη Ἐρεχθίως τοῦ τῆς Κεκροπίας ἀνακτος.

Τάλαινα γύναι! ἄφροντις, ἀμέριμνος, τίς εἶδεν εἰς ὁποίας γλυκυ-
τάτας ὀνειροπολήσεις ἐπαφίεσαι, ἐν ᾧ ἡ νύμφη ἡ Ἥῳς, ἡ ἀντεράστριά
σου κατὰ σοῦ βυσσοδομεῖ παγίδα. Φεῦ εἶσαι θνητὴ καὶ πρέπει ἵνα ὑπο-
κύψῃς εἰς τοῦ φθόνου τὰς ὀλεθρίας ἐνεργείας! Αἰφνης στεναγμὸς βαθὺς
τὰ πλαστικά της στήθη ἐξεκύμανεν, ἐν ᾧ συγχρόνως ἤνοιξε τὴν θύραν
νέος Ἀθωνίς, στολὴν ἡμφιεσμένους κυνηγοῦ, κρατῶν φαρέτραν καὶ τόξον
καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ κυνὸς λακκαίνης. εὐμεγέθους, ρωμαλαίας.

— Χαῖρε, γλυκεῖα φίλη, ἐχαιρέτισε περιπαθῶς τὴν νέαν.

— Χαῖρέ γε καὶ σύ, Διονιδῆ Κεφαλε, ἀπήντησεν ἡ νεαρά, ἐνῷ
ὁ κυνηγὸς κατέθετε τὰ ὄπλα καὶ τὸν σάκκον του, τὸν περιέχοντα τὸ
θήραμα τῆς ἡμέρας, ἡ δὲ κύων ἐναλλάξ ἐθώπευε καὶ ἔλειχε τοὺς πό-
δας ἀμφοτέρων. Σιγῇ μικρὰ τὰ χαιρετίσματα τῶν νεαρῶν συζύγων διε-
δέξατο, καθ' ἣν ὁ Κεφαλὸς τῇ φίλῃ πλησιάσας ἐπὶ τῶν λεπτοφυῶν αὐ-
τῆς χειλέων ἀσπασμὸν ἐπέθηκεν ἡδυπαθέστατον. Ὅποιον μεταφυσικὸν
μυστηριώδες ἀποτελεῖσμά! Τὸ φίλημα ἐκεῖνο κατελάμπρυνε τοὺς ὀφθαλ-
μούς τῆς νέας γυναικὸς, θεσπέσιον ἐρύθημα τὰς παρειὰς τῆς ἔχρωσεν,
ἐθέρμανεν, ἐφοίνιζεν, ἡ εὐτυχία ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐζωγραφίσθη καὶ
δευτέρα τοῦ στήθους κύμανσις ὑπὲρ ποτε ὠραίαν ἔδειξε τὴν Πρόκριδα.

Τὸ φίλημα, ἐξωτερικεύσας τοῦ κατακλύζοντος τὴν καρδίαν συναι-
σθήματος, ἡ αἰσθητὴ ἔκφασις τῆς αὐλοῦ δυνάμεως, ἥτις καλεῖται
ἀγάπη, ἔρως, στοργή, συμπάθεια, τὸ φίλημα, τὸ ὑψίστον δῶρον τοῦ οὐ-
ρανοῦ πρὸς τοὺς θνητούς, εἶναι ὄντως στιγμὴ ἀθανασίας, ἀπόλαυσις
ἀκαριαίας, ἀλλ' ἀφ' αὐτοῦ εὐδαιμονίας!

— Κεφαλε, ἡ Πρόκρις ἐπιθύρσειεν ἐν τῷ πυρὶ τοῦ ἔρωτος, τῷ κα-
τακλύζοντι αὐτήν, Κεφαλε, σὲ ἀγαπῶ πολὺ, πολὺ· τὸ ἐννοεῖς;

— Τὸ βλέπω, Πρόκρι μου, τὸ βλέπω, τὸ αἰσθάνομαι, τὸ ἀκούω.
Καὶ περιέβαλε τοὺς ὤμους τῆς διὰ τοῦ ἀνδρικοῦ αὐτοῦ βραχίονος. Καὶ
πάλιν ὑπὸ στεναγμοῦ τὸ στήθος τῆς ἐξεκυμάνθη. Καὶ ἦσαν οὗτοι στε-
ναγμοὶ εὐδαιμονίας, ἔρωτος μυστηριώδεις ἐπιδράσεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς αὐ-
τῆς. Ἀπόλαυε! ἀπόλαυε, ὦ γύναι τοῦ φιλάτου σου! οὐδεὶς ἐκ τῶν
θνητῶν γινώσκει, ἂν θὰ ἦναι ἐν τοῖς ζῶσι μετὰ ὦραν. Τίς οἶδεν, ἂν τῇ
αὔριον ἐσπέρῃ θὰ ἀξιωθῇς εἰς τὰς ἀγκάλας σου τὸν Κεφαλὸν νὰ ἔχῃς!
Οἶμοι! ναί, ὁ θάνατος δὲν συγκινεῖται ἐκ τῆς εὐτυχίας τῶν βροτῶν!
Πολλάκις θραύει ταύτην ἀπηνῶς, ἀπροσδοκῆτως!

— Κεφαλε, καὶ πάλιν ἐτονθόρσειεν ἡ Πρόκρις διαθρυπτομένη, μὲ
ἀγαπᾷς καὶ σὺ καθὼς ἐγώ;

— Ναί, μὰ τοὺς Ὀλυμπίους, φίλη μου πιστή, σὲ ἀγαπῶ ὅσον εἶ-
ναι δυνατόν θνητὸς νὰ ἀγαπήσῃ ἐν τῷ κόσμῳ! Ἴν' ἀμφιβάλλῃς περὶ τοῦ-
του, ἔχεις τινὰ διδόμενα; Καλὴ μου Πρόκρι, λέγε;

Δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ θηρευτοῦ, ἀναμνησθέν-
τος ὅτι ὃν αὐθαδὲς, ἔστω καὶ νύμφη, προὔτεινεν αὐτῇ ἵνα ἀρνήσῃται
τὴν σύζυγόν του καὶ ἀκολουθήσῃ ἐκείνην.

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, πιστέ μου Κεφαλε. Καὶ αὔριον θὰ μεταβῇς εἰς
τὸ κυνήγιον;

Ἐσκιρτήσεν ὁ νέος εἰς τὴν ἐρώτησιν.

— Ναί, Πρόκρι μου, ἄγριος Κᾶπρος, οὐκ οἶδα πόθεν ἐλθὼν, λυμαί-
νεται τὸ ἄλσος· σήμερον με διεξέφυγεν, ἀλλ' αὔριον τῇ βοήθειᾳ τῆς θεοῦ
πιστεύω ὅτι δὲν θέλουσιν ἀστοχήσῃς αὐτοῦ τὰ βέλη μου. ὦ! ναί, παρ-
θένε Ἀρτεμι, βοήθει μοι πρὸς τοῦτο.

Ἡ νεαρά ὠχρίασε ἐπὶ τῷ ἀκούσματι.

— Κεφαλε, εἶπε, δὲν θέλω νὰ μεταβῇς αὔριον εἰς τὴν θήραν. Φο-
βοῦμαι! ἀκούεις; φοβοῦμαι! οἱ ὀδόντες τοῦ κᾶπρου εἶναι ὀξεῖς;

— Τὰ βέλη μου εἶναι ὀξύτερα τῶν ὁδόντων ἐκείνου.

— Ὡ! φοικισθῶ, ἂν μόνον ἀναλογισθῶ ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἀστοχῇ-σης ἐν τῇ σκοπεύσει! καὶ τότε . . .

Ἡσυχεῖ, δὲν εἶμαι παιδίον!

— Ἀ! Ὡχι δὲν θὰ μεταβῇς· φοικτὸν προαίσθημά μοι λέγει ὅτι ἐὰν μεταβῇς . . . ἡ εὐδαιμονία μας θὰ λήξῃ . . . θὰ καταστραφῇ . . . Ὡ! ὁ κάπρος! . . . ὁ ἄγριος ἐκεῖνος κάπρος! δὲν εἶναι λαγώς, δὲν εἶναι πέρδιξ, οὐδὲ ἔλαφος· εἶναι θηρίον! ἐνθυμεῖσαι πῶς ἐφόνευσε τὸν Ἀδωνιν τῆς Κύπριδος, καίτοι ἡ θεὸς τὸν ἐπροστάτευεν!

— Ἡσυχεῖ, φίλη μου ἐρατεινή, προσμειδῶν αὐτῇ προσέθηκεν ὁ Κέφαλος θωπεύων τὴν δειλαίαν εἰς τὸν αὐχένα. Ἡ νύξ ἐπὶ ἤλθε καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως περιπτυσσόμενοι ἀλλήλους παρεδόθησαν οἱ καλοὶ σύζυγοι.

* *

Ὅτε ὁ λαμπρὸς φωστὴρ ἐφάνη τῆς ἡμέρας, εἰς τὴν κλίνην μόνῃ ἔκειτο ἡ Πρόκρις εὐδουσα εἰσέτι. Ἡ χρυσὴ κόμη της ἀτάκτως ἦτο ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου ἐρριμένη. Τὰ ρόδινα χεῖλη ἡμιάνοικτα ἔχουσα ἀπέπναι εὐωδίας, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ οἱ ἀμυγδαλωτοὶ ὑπὸ τοῦ ὕπνου κεκλεισμένοι ἦσαν, αἱ μακρὰ δὲ βλεφαρίδες ὡς χρυσοὶ πολυτελεῖς αὐτοὺς ἐκόσμου. Τέλος τὸ στῆθος ἡμιάνοικτον, τὸ πᾶλλευκον, προὔκειτο βωμὸς τοῦ ἔρωτος. Τὸ ὅλον τελειότης καλλονῆς ἀπεριγράπτου. Ὡ! τίς θνητὸς ἀρνεῖται τὴν μαγαίαν σου, ὦ καλλονή! ὦ δῶρον ἀνεκτίμητον! Καὶ τίς ὁ μὴ λατρεύων σε, ὁ μὴ προσφῶρων ἑαυτὸν θυσίαν πρὸ τοῦ ἱεροῦ βωμοῦ σου! Καλλονή μάκαιρα, θεὰ τῶν καρδιῶν, τῶν ὀφθαλμῶν δεσμεύτρια, γενέ-τειρα τοῦ ἔρωτος, ἔθι! ἔθι! καὶ ἄρχε τῶν θνητῶν ἀεὶ!

Τοὺς ὀφθαλμοὺς της ἤνοιξεν ἡ Πρόκρις αἰφνης. Πῶς! ὁ Κέφαλος ἔκει δὲν ἦτο! ποῦ ἦτο λοιπόν; Ἀ! ὁ σκληρὸς μετέβη εἰς τὸ ἄλσος, μετέβη, ἵνα τὸ θηρίον τὸ ἀναφανέν φονεύσῃ. Θεοί! καὶ ἂν ἐπιτεθῇ ἐκεῖνο κατὰ τοῦ Κεφαλίου! Θεοί! ἂν τὸν φονεύσῃ! Τί θέλει γένειν τότε ἡ ὠραία Πρόκρις! Ὡ! ὦχι, ὦχι, πρέπει ἵνα σπεύσῃ πρὸς αὐτόν, καὶ πρέπει νὰ τὸν πείσῃ ὅπως ἐπιστρέψῃ παρ' αὐτῇ. Καὶ ἂν ταύτην συναντήσῃ τὸ θηρίον καθ' ὁδόν; ἔστω ἄς σώσῃ τὸν ἀγαπητὸν καὶ ἄς ἀποθάνῃ αὐτή. Ἠγέρθη, τὴν στὸ λην αὐτῆς περιεβλήθη καὶ ἐτραπῇ ἡ γυνὴ τὴν πρὸς τὸ ἄλσος.

Παρὰ τὴν κρίνην, ὅπου χθὲς ἐθρήνηε ἡ Ἡώς, ὁ Κέφαλος ἐκάθητο κρατῶν εἰς χεῖρας τῶν, παρὰ δὲ τοὺς πόδας τοῦ ἡ λάκαινα, τὰ ὅσα ἀνησυχίας τείνουσα εἰς τὸν ἐλάχιστον θροῦν ἐκ τοῦ δάσους προερχόμενον καὶ ὁλον ἐισπνέουσα καὶ ὀσφραϊνομένη διὰ τῶν εὐαισθητῶν της ρωθῶ-νων. Αἰφνης ὠρθώθη καὶ μικρὸν ἐγρύλλισε, διότι ἐθορύβησαν οἱ κλάδοι, ἀλλ' ὥσπερ ἐκ τῆς ὀσφρήσεως τὸν προσπελάζοντα ἐνόησεν, ἤρξατο ἄλματα ποιοῦσα καὶ θωπεύουσα τὸν κύριόν της, ὥσπερ ἤθελεν, ἵνα συγχαρῇ αὐτῷ προμηνύουσα τὴν ἐπίσκεψιν. Ὁ Κέφαλος ἠγέρθη ὁ θροῦς τῶν φύλλων καὶ τῶν κλάδων ὁλον ἐπαισθητὸς ἐγίνετο καὶ ἐπλησίαζεν.

— Ἡσυχεῖ κύων, εἶπε· τὸ θηρίον ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς.

Ἐνέτεινε τοῦ τῶν τῶν νευράν. Ἡ κύων ἀνωρθώθη καὶ διὰ τῶν ἐμπροσθίων της ποδῶν, παντὶ τῷ σθένει προσεπάθει, ἵνα κωλύσῃ τοῦτον νὰ τοξεύσῃ.

— Ἡσυχεῖ κύων! ἐπανελάθεν ἐκεῖνος ἐπιπλήττων ὠραία ὄντως ἡ στιγμὴ διὰ αἰκίσματα!

Ἐνέτεινεν ἔτι μικρὸν τὴν νευράν καὶ ἀφῆκε ταύτην. Ἐκλαγῆς τὸ τῶν ἐσύριξε τὸ βέλος, ὦμοξεν ἡ κύων καὶ πρὸς τὸ δάσος ἔσπευσεν.

Ἐσπευσας, κυνηγέ!

— Ἀ α α χ!!! . . . ἐστέναξε τὸ θῦμα τὸ πληγέν.

Πῶς! δὲν ἦτο λοιπόν τὸ θηρίον, καθ' οὗ διηθύνεν ὁ Κέφαλος τὸ βέλος τὸ θανατηφόρον! ἦτο ἄνθρωπος! Ἐξάλλος τὸ τῶν ρίψας ἔσπευσε καὶ εἶδεν· ὦ! ἦτο φοικτὸν ὅτι εἶδεν ὁ ταλαίπωρος ἐκεῖνος! εἶδεν αἰματόφυρτον ἐπὶ τῆς γλῶσσης τὴν ὠραίαν σύζυγόν του! ἔκειτο ἡμιθανὴς καὶ παρ' αὐτὴν ἡ κύων ὁκλαδὸν ἐκάθητο γρυλλίζουσα.

Ὡ Πρόκρι, Πρόκρι! ψεῦ! τί ἔπραξα ὁ ἄφρων! παράφορος ἐφώνησε καὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὰς τρίχας ἤρξατο νὰ τίλλῃ.

Εἰς τὴν φωνὴν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς δύνοντας ἡ θνήσκουσα ἠνέφωξε, τὰς χεῖρας ἔτεινε, τὰ χεῖλη της ἐκίνησε καὶ ἤρρωσε.

— Κέ . . . φα . . . λε . . .

— Εἶτα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔμυσε, τὰ χεῖλη συνέστειλεν, ἐσίγησε διὰ πάντος . . . ἐξέπνευσεν.

Ὁ δὲ Κέφαλος; ἐκεῖνος ἀνηράγη ὑπὸ τῶν νυμῶν, τῶν ἀκολου-θῶν τῆς Ἡούς.

Ἐν Κεσσάνῃ, τῇ 20ῇ Ἀπριλίου 1892.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ Π. ΦΙΛΑΝΔΙΔΗΣ.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

XV.

Ὁ Ἐδμόνδος κατὰ πρῶτον δυσαρεστηθεὶς, διότι ἐνεθυμῆτο τὴν ἀγαπητὴν αὐτῷ ἐν Πινὸν ἐλευθερίαν, ἐξωκειώθη βαθμηδὸν πρὸς τὸν ἐν Ρουβεραὶ βίον. Ἡ κατοικία αὕτη ἦτο μέρος συνεντεύξεως πολλῶν καθ' ἐκάστην προσώπων. Αἱ νέαι φίλαι τῆς Ὑβελίνης ἤρχοντο πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῆς, ἄλλαι μὲν τὴν αὐτὴν ἔχουσαι ἡλικίαν, ἄλλαι δὲ ὠριμώτεραι. Ὁ Ἐδμόνδος, ὁμοιᾶν ἐν τούτῳ τῷ πλείστῳ τῶν νέων, εὐρίσκετο ἐν στενοχωρίᾳ ἐν μέσῳ τοσούτων δεσποινίδων. Ἐπειδὴ ὅμως ἦτο ὠραιότατος, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, λεπτοφυής, κομψός, εὐπροσῆγορος, ὅταν ἤθελεν, ἐπειδὴ ἀφ' ἑτέρου τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ δὲν ἐξωτερικεύοντο ἀλλ' ἡ μόνον ἐν τῇ μετὰ τῶν οἰκείων ἀναστροφῇ, ἀπέβη μετ' ὀλίγον ἡ ψυχὴ τῶν συναναστροφῶν ἐκείνων, ὡς ἐμπρέπει παντὶ καλῶς ἀνατεθραμμένῳ νέῳ.

Τοιοῦτοτρόπως ἔλαβε κλίσιν εἰς τὴν μετὰ τῶν κυριῶν συναναστροφὴν, πράγμα τὸ ὅποιον ἡ Ὀδύλη δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ κατὰ τὰς ὑποδοχὰς αὐτῆς, διότι ὁ Ἐδμόνδος ἐφευγε τακτικῶς τὴν αἰθουσαν ὁσάκις ἦν πλήρης κόσμου. Τοιοῦτοτρόπως, κατὰ συνέπειαν ὅλως φυσικὴν, ἐξωκειώθη πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ μεθ' ἧς εὐρέθη εἰς στενωτέραν συναναστροφὴν.

Ἡ Ὑβελίνη, μολοντί νεωτάτη, δὲν ἦτο πλέον κορασὶς ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο νεάνις. Παραβάλλουσα ἑαυτὴν πρὸς τὰς λοιπὰς νεάνιδας ἔμαθεν ὅτι ἐσήμαινε κατὰ τι ὡς θυγάτηρ τοῦ Ριχάρδου Βρίς. Ἐπὶ πλέον ἐν τῷ παρθηναγωγείῳ διαμένουσα, ὅτε αἱ προμήτορες αὐτῆς ἤρχοντο πρὸς ἐπίσκεψιν της, παρετήρησε τὴν ἐντύπωσιν, ἣν προὔξεν αὐταὶ καὶ ἡ μητρικὴ αὐτῆς κ. Ριχάρδου, ἐκ τῆς κομψότητος αὐτῶν καὶ τοῦ πλουσίου ἱματισμοῦ. Ὁ Ριχάρδος καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ εἶχον καρπωθῇ ὠφελείαν τινα ἐκ τῆς μικρᾶς ταύτης δοκιμῆς. Παρετήρησαν πράγματι ὅτι ἡ Ὑβελίνη ἐδείκνυε πρὸς αὐτὰς μεγαλειότερον σεβασμόν. Ἀκούουσα ἐνίοτε ἀναφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ συνοδευόμενον καὶ ὑπὸ τοῦ οἰκογενειακοῦ τῆς μητρικῆς αὐτῆς ἡτοι Βρίς-Μοντωμβραὶ ἐνόησε τὴν κοινωνικὴν θέσιν τῆς Ὀδύλης. Ἦτο λοιπὸν θυγάτηρ βουλευτοῦ ὁ ὅποιος ὑπῆρξεν ὑπουργὸς ἐπὶ Λουδοβίκου Φιλίππου! Αὐτὸ ἦτο σπουδαῖον! Τοιαύτην μητρικὴν ἡδύνατο νὰ τὴν ἀποδεχθῇ.

Οὕτω λοιπὸν ὅταν ὁ Ἐδμόνδος κατέκρινε πικρῶς τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἐπὶ τῇ κακῇ αὐτῆς ἐξεί ν' ἀποκαλῇ τὴν Ὀδύλην «ἀγαπητὴν κυρίαν» ὅτε ἀπηυθύνετο πρὸς αὐτήν, ἡ νεάνις ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ αὐτῷ ἀποτόμως, ὡς ἐπραττε πάντοτε κατὰ παρομοίαν περιστάσεις, ἔμεινε σιγῶσα καὶ ἐμπερίστατος. Ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς ἐδράξατο τῆς εὐκαιρίας ὅπως ἐπιμείνῃ με κίνδυνον νὰ καταστρέψῃ τὰ πάντα.

— Διατί δὲν τὴν φωνάζεις «μαμά»; εἶπεν αὐτῇ. Ἐγὼ σε ἐδειξα τὸ παράδειγμα καὶ δὲν εἶναι δύσκολον! Ἐὰν ἤξευρες πόσον θὰ τὴν νῆχαρίστεις! Εἶναι τόσο καλὴ!

Ἡ Ὑβελίνη παρετήρησε τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς με ὕψος χαροποιόν, ἐκολακεύετο βλέπουσα ἑαυτὴν ἀντικείμενον τῶν περι-